

Arrest

nr. 82 946 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 23 februari 2012 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).
Dit is de thans bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A. I. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, Mijnheer A.I.(...) is immers met Mevrouw A.R.(...) getrouwd en heeft met haar twee kinderen. Mevrouw A.R.(...) lijdt immers aan Post traumatische stress disorder die veel weerstand biedt (Stuk n°2); De medische en psychologische toestand van Mevrouw A.R.(...) is zeer ernstig;

Dat brengt angst en onrust met zich mee en dit maakt dat zij zich te onveilig voelt om te slapen;

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van Mevrouw A.R.(...);

De aanwezigheid van haar man aan haar zijde is essentieel voor haar welzijn;

Mijnheer A.I.(...) moet immers voor zijn echtgenote zorgen. Zij heeft nodig van constant zorgen en van morele steun van haar man en haar kinderen;

Mevrouw A.R.(...) wenst een andere aanvraag op basis van artikel 9ter ingediend;

Mijnheer A.I.(...) wenst het medische attest van zijn vrouw te bijlagen om de ernst van haar ziekte te bewijzen(Stuk n°2);

Stopt ze de behandeling zou dit ernstige gevolgen kunnen hebben zoals onder andere de verergering van de symptomen;

De medische situatie is dramatisch voor mevrouw A.R.(...), zijn vrouw, bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden.

Bijgevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat Mevrouw A.R.(...) niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en

zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

2.2. Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de opgeworpen schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951. De Raad laat bovendien gelden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie (RvS nr. 81.216, 23 juni 1999; RvS nr. 81.224, 23 juni 1999; RvS nr. 81.683, 6 juli 1999; RvS nr. 82.931, 18 november 1999; RvS nr. 86.228, 21 maart 2000).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker verwijst naar de medische problemen van zijn echtgenote. Verzoekers echtgenote heeft nochtans nagelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van de voorgehouden medische redenen in te dienen. In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter op naam van verzoeker die onontvankelijk bevonden werd op 25 maart 2011.

Verzoekers echtgenote heeft op 3 januari 2012 een aanvulling ingediend op voormelde aanvraag betreffende de medische problematiek van haar dochter en op 8 februari 2012 betreffende haar eigen problematiek zonder rekening te houden met het feit dat er geen aanvraag meer hangende was, gelet op de onontvankelijkheidsbeslissing die de aanvraag 9ter heeft afgesloten.

Indien verzoekers echtgenote meent gemachtigd te moeten worden voor verblijf omwille van medische redenen, dient zij uiteraard de vastgelegde procedure te volgen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker steeds een verlenging kan aanvragen van het bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer er medische elementen verhinderen dat hij gevolg kan geven aan dit bevel.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd dat verzoeker zijn asielprocedure werd beëindigd ingevolge een arrest van de Raad met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij zich bevindt in een geval zoals bepaald in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien het arrest van de Raad van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De bestreden beslissing is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.

Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

artikel 3 van het EVRM Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233, 27 maart 2002; RvS nr. 105.262, 28 maart 2002; RvS nr. 104.674, 14 maart 2002; RvS nr. 120.961, 25 juni 2003; RvS nr. 123.977, 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is *in casu* evenmin sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar de door zijn echtgenote per schrijven van 8 februari 2012 ingediende aanvulling op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die niet meer hangende was. Verzoekers echtgenote dient volgens de vastgelegde procedure een aanvraag in te dienen.

De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS nr. 86.715, 6 april 2000; RvS nr. 109.500, 22 juli 2002; RvS nr. 127.903, 6 februari 2004; RvS nr. 132.035, 3 juni 2004; RvS nr. 132.036, 3 juni 2004; RvS nr. 138.946 7 januari 2005; RvS nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS nr. 132.036, 3 juni 2004). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS nr. 166.626, 12 januari 2007).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC